

Fra 14. april ifjor til midten av august — hele 5 måneder — førte England (og Frankrike) forhandlinger i Moskva i den hensikt å trekke Sovjetsamveldet inn i krigskoalitionen mot Tyskland, etter at vestmaktene først hadde gitt Polen blankofullmakt og garanti mot Tyskland.

Bolsjevikregjeringen var gjort presentabel i verdensopinionens gine for en slik allianse ved sin optagelse i Folkeforbundet, et trekk, som man vil erindre, blev hilset med stor glede og fortrøstning i en offentlig uttalelse av Norges daværende stats- og utenriksminister, herr Mowinckel. Videre hadde Frankrike allerede sluttet en særlig pakt med Sovjet mot Tyskland en pakt som imidlertid var blitt svekket ved den tredje partners bortgang, Tsjekkoslovakia.

Folks hukommelse for offentlige saker er kort, og følelsesbestemt, men de fleste nordmenn har sikkert i friskt minne hvorledes hele den norske borgerpresse og marxistpresse ga livlig uttrykk for sin umiddelbare glede og forhåpning i anledning av de britisk-bolsjevikiske forhandlinger i Moskva. Stadig blev, etter engelsk kilde, avvertet at nu var et gunstig resultat umiddelbart forestående, og da forhandlingene trakk ut, måned efter måned, formådde våre borgerlige og marxistiske organer kun dårlig å dølge sin utålmodigh. over, at det varte så lenge med virkeliggjørelsen av den verdensfolkefronten mellom demokrati og marxisme (Stalin-demokrati), som skulde knekke det forhatte «Nazi-Tysklands» og dermed — innbille de sig — gi dødsstøtet også for de nasjonale nyreisningsbevegelser som som truet disse «demokraters» selvtruede privilegier.

I sin blinde og selviske op-tatthet med egne interesser vilde, eller kunde de herskende klikker, — som utgjør det såkalte demokrati i Norge — ikke se den forferdelige fare som denne utvikling innebar for vårt land. Langt mindre gjorde disse folkeforførere noget for å opplyse det norske folk om den fare som truet, eller for å gjøre landet skikket til å møte den kommende katastrofe. Vi i Nasjonal Samling var alene om å søke å vekke folket til forståelse og nasjonal rensning før det var for sent.

Og dog burde det være klart for alle tenkende nordmenn, at i den store militære folkefront som blev søkt virkeliggjort mellom de to «demokratiske» stater

og Sovjetsamveldet mot Tyskland, var Skandinavia tiltenkt en lignende rolle som det utslåtte Tsjekkoslovakia, nemlig som bro og basis for krigskoalitionen mot Tyskland.

Det innebar at Norden, og Norge i særdeleshet, vilde umiddelbart bli krigsskueplass for en total krig til lands, til sjøss og i luften mellom England og Russland fra vest og øst, Tyskland fra syd. Krig, kaos og kommunisme.

Fra denne uhyre katastrofe reddet i virkeligheten Hitler og Tyskland oss, — ikke for våre blå øines skyld, men ved for sine egne vitale interesser å skjulte Sovjetveldet ut av den truende krigsallianse ved den tysk-russiske pakt, som blev undertegnet i Moskva 23. august ifjor, tolv dager før England og Frankrike erklærte Tyskland krig og slapp løs verdenskrigens demon.

Det synes å være for meget å forlange av alle våre politiske kannestøpere og kafe-strateger at de forstår at den tysk-russiske pakt ikke gjør Tyskland mere bolsjevikisk enn den eventuelle fransk-engelske sovjetpakt vilde gjort England kommunistisk. Det synes likeledes for meget å forlange at de setter sig i det tyske folks sted og forestiller sig hvad de selv i tilfelle vilde ha foretrukket under det fryktelige alternativ Tyskland som følge av Englands tilnærmelser til bolsjevismen blev stillet like overfor, og under det «koalitionsomnes mareritt» som helt fra Bismarck av har fyllt de tyske statsmenn og strategers dager og netter med bekymring.

Men tro ikke også andre vilde langt foretrukket å få nøytralisert den ene front istedet for å måtte ofre hundretusener, ja kanskje risikere alt?

Og med hvilken politisk eller moralsk rett kan egentlig det selvoptatte norske borgerskap, som selv opprettholder en marxistregjering, forlange at Tyskland skal ofre sine soldaters liv og sette sin egen eksistens på spill for å fri det norske borger-

skapet og andre fra den bolsjevikifrykt som nu truer deres makelighet?

Istedet for å ville forstå dette holder det norske folk nu igjen på å bli et bytte for de samme internasjonale og hjemlige demokratiske krigsintriger, som atter har satt inn, denne gang med forandret fortegn. Vestmaktene søker med øket styrke sin anti-tyske angrepsbasis i Norden. Den stemning som krig mellom Finland og Russland har utløst Skandinavia og i verdensopinionen, gir England og deres herværende hjelpere et godt arbeidsgrunnlag. Og i forbindelse med den finsk-russiske konflikt har Ofotbanen og malmfeltene i nord, som er av avgjørende betydning for Tysklands krigsførsel, fått en særlig aktuell interesse.

Det er slike kjennsgjæringer, og ikke sympati med bolsjevismen som er bestemmende for Tysklands sterke reaksjon mot vestmaktens forsøk på gjennem Finnlandshjelpen å trekke Norge og Sverige inn i krigen.

I denne nye pågang fra demokratiene for å bryte vår nøytralitet gjelder det for det norske folk å holde hodet klart.

Det er en fryktelig historiens lov som vi de siste år gang på gang har sett bekreftet, nemlig at et folk har det styre det fortjener, og får sin skjebne deretter.

Det nåværende styre i Norge er dømt og går sin sikre undergang i møte. Men omfanget av de ulykker som de vil bringe over vårt land, avhenger av om det norske folk lar dem få løpe inn ut eller ikke.

V. O.

Tyskland og hjelpen til Finland.

I alle norske aviser blir det for tiden drevet en intens agitasjon for å gi inntrykk av at Tyskland er imot enhver hjelp til Finland.

Det er imidlertid ingen grunn til å tro at Tyskland i og for sig skulde ha noe imot at Finland får støtte. Det Tyskland advarer imot, er at Vestmaktene skal benytte sympatien for Finland til å gjøre Norden om til krigsskueplass og angrepsbasis mot Tyskland.

Det er en kjent sak at den engelske blokadekrig ikke har hatt den virkning man i England hadde regnet med. Man er der klar over, at hvis man i det hele tatt skal få avskåret tilførslene til Tyskland, må de nøytrale på en eller annen måte trekkes inn i krigen.

Med andre ord — vi skal være brikker i Vestmaktens spill. La være, at vi ved å holde oss utenfor krigen indirekte kan gavne den ene part — Tyskland. Men fram for alt gagnar vi oss selv. Norge er ikke på noe område forberedt på krig, og det er selvmord å la vårt land på denne måte trekkes med i krigen for å tjene den ene stormaksgruppe.

To tredjedeler av Tysklands import av jernmalm kommer fra Nord-Sverige og går for størstedelen over Narvik. I det øieblikk Norge følger Vestmaktens oppfordring til å gripe militært inn i Finnlandskrigen, er krigen mellom Norge og Sovjetunionen i full gang. Vi må regne med at England straks vil være på pletten for å «hjelpe» oss. Og så har vi Tyskland her i neste øieblikk.